

CASALMAGGIORE¹

(*dial. rustico*)

Al Vênt ad Tramuntâna e al Sûl

I tacugnâva an dé al Vênt ad Tramuntâna cm al Sûl, vön ch'al pratandêva ad vêsar püsë fòrt che cl âtar, quânt i à vésst an viandânt ch'al gnêva innâns intabarà ind al mantëll. I dü ch'a bravâva i à alûra decîs ch'a sarëss stà püsë fòrt còll ch'ag la cavâva a fâ in manêra che al viandânt al s cavëss sö al mantëll.

Al Vênt ad Tramuntâna l à cmansà a bufâ com viulênsa, ma püsë al bufâva püsë al viandânt al s-a-strensêva dênter al mantëll, finchë ala fëggn al pòar Vênt l à duvì lasâ lé da bufâ. Al Sûl alûra al s ë fatt vëddar in cêl, e pûc tēnp dòpu al viandânt, ch'al g âva câld, al s ë cavà sö al mantëll. E alûra la Tramuntâna l'à duvì ricunóssar che al Sûl l êra püsë fòrt che lâ.

T ëlla piasîda la fòla? A g ójja da cüntâla n'âtra vòlta?

Nota 1 - questo parlante è nato nella frazione di Motta San Fermo, e rappresenta dunque il dialetto rustico di Casalmaggiore (il *casalâsc*, «casalasco»), parlato con poche varianti attorno al capoluogo comunale.